

РЕШЕНИЕ

№ 2113

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 01.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **10198** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във вр.с чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на М. А. А., гражданка на С., [дата на раждане], действаща чрез майка си и законен представител Б. А. И., гражданка на С., [дата на раждане], която жалба е подадена чрез адв.П., срещу Отказ за издаване на виза тип "Д" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023 г., постановен от Трети секретар, Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Турция, по нейно заявление рег.№ ANK23000741V/ 17.03.2023 г.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Подателят ѝ навежда възражения, че основанията в отказа са посочени бланкетно и не се потвърждават от представените доказателства. Претендира, че заявените цел и условия на пребиваване в страната са изяснени, тъй като са свързани с Решение за събиране на семейството № 1674/26.10.2023 г. на Зам.председателя на ДАБ, издадено на баща ѝ А. А. Д.. Сочил, че представените международни паспорти са валидни, автентични и истински, издадени от компетентните органи на С.. В тази връзка заявява, че и без наличието на валидни сирийски паспорти следва да бъде предоставена възможност за пътуване до територията на страната, на основание чл.49,

ал.1, т.4 от Правилника за издаване на български лични документи. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като даде на административния орган задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Към жалбата са приложени решенията на ДАБ за предоставяне на хуманитарен статут на бащата А. А. Д.: Решение № 4382/25.05.2022 г. и Решение за събиране на семейството № 1674/26.01.2023 г., сирийски международни паспорти и декларация от Б. А. И. за членовете на семейството ѝ, сред които е посочена и жалбоподателката. В с.з. жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.П., който моли Съда да уважи жалбата и да отмени оспорения отказ. Претендира адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – Трети секретар, Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Турция, в с.з. не изпраща представител.

Административен съд-София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

За жалбоподателката, чрез нейния законен представител - Б. А. И. - майка, на 17.03.2023 г. е подадено заявление рег.№ ANK23000741V за издаване на виза вид "D" за дългосрочно пребиваване в посолството на Република България в [населено място], Турция. Приложила е заверено копие от сирийски международен паспорт, от който се установява, че е [дата на раждане] в С.; пълномощно от А. А. Д. с нотариална заверка от 08.02.2023 г. на нотариус А. И., рег.№ 424 при СРС, от което се установява, че Б. А. И. е упълномощена да представлява съпруга си пред посолството на Република България в Турция за подаване на заявление за виза Д за малолетните им деца, граждани на С.: Р. А. А., [дата на раждане], М. А. А., [дата на раждане], Ф. А. А., [дата на раждане] и Д. А. А., [дата на раждане]; Решение за събиране на семейство № 1674/26.01.2023 г. на Зам.-Председателя на ДАБ, от което се установява, че на А. А. Д., гражданин на С., [дата на раждане], с предоставен хуманитарен статут, е разрешено да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. И., [дата на раждане] в С., и децата им Р. А. А., [дата на раждане], М. А. А., [дата на раждане], Ф. А. А., [дата на раждане], и Д. А. А., [дата на раждане]; здравноосигурителни полици за пътуване; копие от индивидуална извадка, издадена от гражданския регистър на Сирийската арабска република № 13177912/22.03.2022 г. в оригинал и превод на български език, рег.№ 1338/08.2023 г. на нотариус А. И., с нотариална заверка на подписа на преводача Д. А. А., извършил превода.

В представено по делото писмо рег.№ М-16697/28.08.2023 г. на Държавна агенция „Национална сигурност“ (л.63) е посочено, че е извършено разглеждане на заявленията за издаване на Виза „D“ на лицата Б. А. И., [дата на раждане] в С., гражданка на С. и децата им Р. А. А., [дата на раждане]; М. А. А., [дата на раждане]; Ф. А. А., [дата на раждане] и Д. А. А., [дата на раждане], всичките граждани на С.. Заявленията са разгледани от СД „М“ – ДАНС, като е изразено отрицателно становище в НВИС на основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Посочено е, че при проведеното интервю с апликантите е възникнало съмнение относно истинността на декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на депозираните документи от същите. Установена е видима разлика между лицата явили се в посолството на Република България в [населено място], Република Турция и фотоизображенията в представените задгранични паспорти. Също така, компетентните длъжностни лица при МВНР са постановили отказ и на допълнително

основание - по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ. В писмото не се съдържат конкретни данни от проверки на ДАНС, нито се посочват конкретни данни, свързани с представените към заявленията доказателства.

На 20.06.2023 г. по заявлението е постановен Отказ за издаване на виза на основание чл.10, ал.1, т.17 във вр.с т.24 ЗЧРБ. Изложени са мотиви, че след извършени проверки е установено, че има основателни съмнения относно истинността на декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на представените документи в консулската служба.

В хода на съдебното производство са приети следните доказателства:

1. Представени от жалбоподателя: с молби от 25.01.2024 г. и в с.з. на 01.02.2024 г. - преводи на документи от чужд език (л.2210, л.228).
2. Представени от ДАБ: преписката по издаване на Решение за предоставяне на хуманитарен статут на А. А. Д. с № 4832/25.05.2022 г., издадено от Председателя на ДАБ; и Решение за събиране на семейство на А. А. Д., с № 1674/26.01.2023 г., издадено от Зам.-Председателя на ДАБ (л.119).
3. Представени от Агенцията за социално подпомагане: писмо изх.№ 11-00-0502#1/19.12.2023 г. относно обективна невъзможност за изготвяне на социален доклад за малолетната жалбоподателка М. А. А., тъй като жалбоподателката не се намира на територията на Република България (л.219).

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателката на 20.06.2023 г. чрез майка ѝ и законен представител. Жалбата е депозирана до съда на 03.07.2023 г., в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, чрез надлежно упълномощен адвокат (л.12). Според чл.10а, ал.4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл.9а, ал.2, т.4 от закона не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая, предвид факта, че жалбоподателят се позовава на чл.8 от ЕКПЧ, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото са представени: Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи, както и Заповед № 125/03.08.2021 г. на Посланика на Република България в Република Турция – А., съгласно която издателят на оспорения отказ е упълномощен да подписва Приложение №7 към чл.34 НУРИВОВР за уведомление и обосновка за отказ за издаване на виза.

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е

разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ, същата е анализирана, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Отказът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

Съдът намира обаче, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон и при неизяснени обстоятелства. Тъй като апликантът е гражданин на трета страна, за него са приложими изискванията за издаване на виза, и конкретно условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, регламентирани в Закона за чужденците в Република България, съгласно нормата на чл.2, ал.1 ЗЧРБ. Според чл.9г ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР видовете визи, посочени в чл.9а от закона, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл.10, ал.1 ЗЧРБ.

Административният орган е отказал издаването на виза на основание чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ, като в оспорения отказ е възпроизведено съдържанието им в цялост. Както се посочи по-горе, в допълнителни забележки е посочено, че след извършени проверки е установено, че имало основателни съмнения относно декларираната информация пред КДЛ, както и достоверността на представените документи в консулската служба при посолството.

Като мотиви за отказа следва да се вземе предвид становището на ДАНС, дадено в проведената съгласувателна процедура. В оспорения отказ за издаване на виза и в становището не се съдържат конкретни данни за факти и обстоятелства, относими към правните основания на отказа.

Съдът намира, че доколкото се иска издаване на виза за влизане в страната, приетите по делото доказателства сочат ясно на целта и условията на заявеното пребиваване на жалбоподателя. Безспорно е установено, че апликантът е дете на лице с предоставен хуманитарен статут, на което е разрешено да се събере на територията на Република България със семейството си – съпруга и четири деца, което съответства на посоченото от жалбоподателя в заявлението за издаване на виза вид „D“. Тези доказателства не са обсъдени и не са взети предвид нито от ответника нито в съгласувателното становище, а отказът е в противоречие с данните по преписката.

Изложеното води до извод, че данните по делото не съответстват на основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ да бъде постановен отказ по заявлението за виза на жалбоподателя.

Изложените данни в писмото на ДАНС са общи, не съдържат конкретни данни за М. А. А., [дата на раждане] Посоченото в допълнителните бележки също не дава яснота за кое конкретно обстоятелство или факт става въпрос, нито „достоверността“ на кои точно представени документи се има предвид. Видно от Решение № 6983 от 16.11.2023 г. на АССГ по адм.дело № 6598/2023 г. и Решение № 8014 от 19.12.2023 г. на АССГ по адм.дело №10199/2023 г., с които са отменени отказите за издаване на виза по заявлението на майката Б. А. И. и Ф. А. А., [дата на раждане], е установена допуснатата грешка от преводача при превод на един документ относно точната дата на раждане, което е установено. Липсват данни за относимост на такива мотиви към процесното заявление.

Второто изтъкнато от административния орган основание - чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ -

наличие на основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване; съдържа различни хипотези, като посоченото в допълнителни бележки „основателни съмнения относно ... достоверността на представените документи“, не е относимо към нито една хипотеза. Касае се за норма, която ограничава права и съдържанието ѝ следва да бъде тълкувано ограничително. В този смисъл никоя хипотеза по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ не съдържа основание, свързано с „достоверност“ на представени документи.

Изложеното в писмото на ДАНС за съмнения за видима разлика между лицата на снимките по представените паспорти и явилите се в посолството в [населено място] лица, няма връзка с основанията по посочената разпоредба, доколкото заявлението и представения паспорт изхождат от М. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] и няма изрично съмнение, че паспортът не е автентичен. От фактическите и правните основания за процесния отказ не може да бъде направен извод, че органът е имал предвид основания, свързани с идентичност на лицето, фактически подало заявлението и лицето, за което е издаден документа за самоличност, представен към заявлението и съответен на посочените лични данни в заявлението.

Освен изложеното, мотиви като посочените в допълнителните бележки на оспорения отказ не съдържат данни за каквито и да било факти и обстоятелства, които да бъдат проверени, нито съставляват каквато и да било преценка на конкретни обстоятелства, относими към адресата на акта. Поради това следва извод, че не е изпълнено изискването да бъдат посочени фактически основания, относими към конкретния заявител за виза, освен правните основания за постановяване на отказа. В административното производство по издаване на виза към заявлението следва да бъдат представени автентични и истински документи в подкрепа на заявлението за виза, като компетентният административен орган следва служебно да извърши преценка на доказателствата и да установи всички относими към искането факти и обстоятелства, в това число, че не са налице изключващите по искането основания.

По изложените съображения постановеният отказ е издаден в противоречие с разпоредбата на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

Освен мотивите в отказа за виза и обсъденото писмо на ДАНС, липсват други актове по административната преписка, от които Съдът да установи точните причини за отказа, липсват фактически съображения на процесния отказ, посочена е само и единствено правната разпоредба в цялост. Не може да се приеме, че посочването на правното основание - чрез посочване на законовата норма съдържанието ѝ, съставляват правни и фактически мотиви на процесния отказ.

Допуснато е съществено нарушение на изискванията за съдържание - поради неизлагане на мотиви, които да е възможно да бъдат проверени от Съда, нарушението на чл.146, т.2 АПК е съществено и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Поради неяснота на мотивите отказът е материално незаконосъобразен, в това число по допълнително изложените съображения за представени доказателства, които не са взети предвид, не могат да бъдат проверени приложените от органа правни основания за отказа по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ, което съставлява незаконосъобразност по чл.146, т.4 АПК и е основание за отмяна на процесния отказ като материално незаконосъобразен.

Предвид обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява

решаване на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 АПК административната преписка следва да се върне на административния орган със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и предвид направеното искане и по арг.на чл. 143, ал.1 АПК, на адв.П., предоставил на жалбоподателя безплатна правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, Съдът определя адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.2, изр.второ във вр.с ал.1, т.2 ЗА и чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 1 000 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл. второ вр. чл.173, ал.2 и чл.143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А. А., гражданка на С., [дата на раждане] , действаща чрез майка си и законен представител Б. А. И., гражданка на С., [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза вид "Д" (за дългосрочно пребиваване) от 20.06.2023 г., постановен от Трети секретар, Завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., Турция, по нейно заявление рег.№ ANK23000741V/17.03.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на Консулска служба при Посолството на България в А., Турция, чрез дирекция "К. отношения" в Министерството на външните работи за издаването на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на адвокат В. В. П. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица]-партер, адвокатско възнаграждение в размер на 1 000 лв. /хиляда лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: